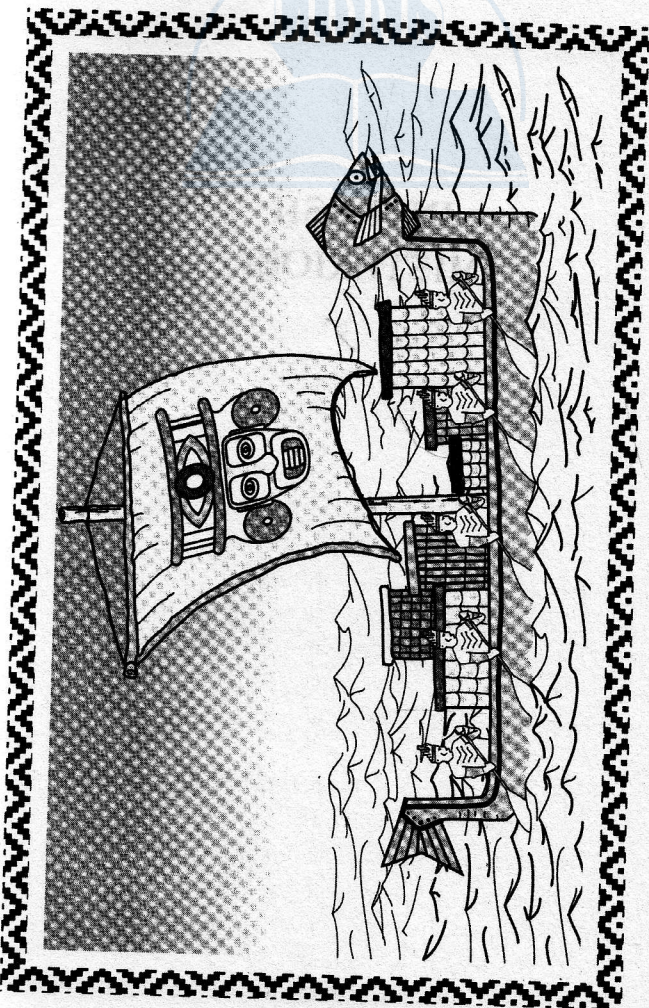

Corabie incasă în călătorie pe mare

Anul 1533 d.Hr.

Pe o mare uitată

Veneau dinspre sud, o dată cu răsăritul, pâlpâind ca spectrele unui miraj deșertic, lunecând pe apa ce scânteia sub razele de soare. Velele dreptunghiulare din bumbac ale flotilei de ambarcații atârnau fără viață sub azurul nepăsător al cerului. Nu se rostea nici o comandă, ci echipajele văseleau într-o tăcere stranie. În văzduh un șoim se prăvălea în picașe și se înălța, ca și cum i-ar fi călăuzit pe cârmaci spre insula aridă care se ridica în mijlocul mării.

Ambarcațiunile erau construite din mănunchiuri de trestii legate laolaltă și arcuite în sus, la extremități. Șase asemenea mănunchiuri formau coca, a cărei chilă și traverse erau din bambus. Prova și pupa înălțate aveau formă de șerpi cu capete de câini, cu boturile îndreptate spre cer, de parcă ar fi urlat la Lună.

Căpetenia flotei ședea pe un jilt asemănător unui tron, instalat pe prova ascuțită a plutei conducătoare. Purta tunică din bumbac, ornată cu plăcuțe de turcoaz, și mantie din lână cu broderii multicolore. Capul îi era acoperit de un coif cu pană și de o mască din aur, iar podoabele din urechi, colierul masiv și brațările de pe mâini sclipeau, de asemenea, gălbui sub razele soarelui. Până și încălțările sale erau confecționate din aur. Cu adevărat impresionant era însă faptul că mateloții purtau podoabe nu mai puțin magnifice.

De pe țărmul roditor al mării, băștinașii din tribul local au privit cu teamă și uimire flota străină care pătrundea în apele lor. Nu încercaseră să-și apere teritoriul de invadatori. Ei erau simpli vânători și culegători, care prindeau iepuri în capcane, pescuiau și culegeau recolta puținelor plante și arbusti pe care îi sădeau. Aveau o cultură arhaică, diferită în mod ciudat de cele ale vecinilor din răsărit și din miazăzi, care clădiseră imperii întinse. Traiau și mureau fără să construiască temple masive închinat zeilor, iar acum priveau fascinați etalarea de opulență și forță care traversa apa. Pentru toți flota însemna apariția miraculoasă a unor zeități ale războiului din tărâmul spiritelor.

Străinii misterioși nu i-au băgat în seamă pe oamenii adunați pe țărm, ci au continuat să vâslească spre destinația lor. Se aflau într-o misiune sfântă și ignorau orice le-ar fi putut distra atenția. Își propulsau impasibil ambarcațiunile și nici măcar unul dintre ei nu a întors capul pentru a-i privi pe spectatorii înmărmuriți.

Se îndreptau direct spre pantele abrupte și stâncoase ale muntelui micuț care forma insula ce se ridica la 200 de metri peste suprafața mării. Insula era nelocuită și aproape complet lipsită de vegetație, iar băștinașii de pe uscat o numeau „Urișa moartă”, deoarece creasta lungă și scundă a muntelui aducea cu trupul unei femei cufundate într-un somn veșnic. Soarele sporea iluzia, conferindu-i un nimb de o strălucire nepământească.

În scurt timp echipajele înveșmântate sclipitor și-au oprit plutele pe o plajă micuță acoperită cu pietriș, care se deschidea într-un canion îngust. Au coborât vecele țesute cu desenele gigantice ale unor animale fantastice, simboluri ce sporeau și mai mult teama tăcută și respectul băștinașilor care priveau, și au început să descarce pe țărm coșuri mari din trestie și vase de ceramică.

Pe toată durata zilei, încărcătura din ambarcații a fost stivuită într-o grămadă imensă, dar ordonată. Seara, când soarele a coborât spre apus, activitatea de pe insulă nu a mai putut fi urmărită de pe malul mării și prin beznă răzbăteau doar pâlpări slabe de lumină. În zorii celei de-a doua zile, flota continuă să fie pe plajă, iar mormanul uriaș nu fusese clintit.

În vârful muntelui de pe insulă, au muncit fără preget pietrari, asaltând o stâncă gigantică. În următoarele șase zile și nopți, folosind răngi și dalți de bronz, ei au trudit, ciocănind și spărgând stânca, până ce aceasta a căpătat treptat forma unui jaguar fiores, înaripat și cu cap de șarpe. După ce au terminat de daltuit și șlefuit, fiara teribilă părea gata să se desprindă printr-un salt din roca în care fusese cioplită. În tot acest răstimp, încărcătura de coșuri și vase a flotei a fost transportată, puțin câte puțin, până a dispărut complet de pe țărm.

Iar apoi, într-o dimineată, când au privit spre insulă, băștinașii n-au mai zărit nici un semn de viață. Oamenii enigmatici din miazăzi și flota lor de plute dispăruseră, plecând la adăpostul nopții. Doar jaguarul-șarpe cel impunător, cu colți curbați, dezgoliți gata să muște, și ochi înguști ațintiți peste dealurile ce se întindeau la nesfârșit dincolo de marea micuță, rămăsese să amintească de trecerea lor pe acolo.

Nu după mult timp curiozitatea a învins teama. În după-amiaza zilei următoare, cu îndrăzneala sporită de o băutură autohtonă, patru bărbați din principalul sat de pe coasta mării s-au desprins de mal într-o pirogă și au vâslit spre insulă, pentru a cerceta. După ce au acostat pe plaja micuță, au fost văzuți intrând în canionul îngust ce pătrundea în munte. Toată ziua aceea și ziua următoare, prietenii și rudele le-au așteptat cu înfrigurare întoarcerea, dar bărbații n-au mai fost zăriți niciodată. Până și piroga lor a dispărut.

Spaima băștinașilor a sporit atunci când o furtună puternică s-a abatut pe neașteptate asupra mării micuțe, transformându-se într-o vijelie furioasă. Soarele a dispărut și cerul

a devenit mai negru decât îl văzuse cineva vreodată. Bezna înspăimântătoare a fost însoțită de un vânt teribil care, vîind și răscolind marea, a distrus satele de pe țărm. Părea că se dezlanțuise o bătălie a cerurilor. Violența a biciuit coastele cu o furie de necrezut. Băștinașii au fost convinși că zeii cerului și ai întinericului erau conduși de jaguarul-șarpe spre a-i pedepsi pentru că îi tulburaseră liniștea. Au început să sușotească despre un blestem ce s-ar fi abătut asupra celor care cutezau să calce pe insulă.

Apoi, la fel de brusc pe cum sosise, furtuna a trecut de linia orizontului și vântul a încetat, lăsând în loc o liniște înșelătoare. Soarele a început din nou să strălucească deasupra mării, care redevenise calmă. După aceea au apărut pescărușii, rotindu-se peste ceva ce fusese aruncat de furtună pe plaja de la răsărit. Când au văzut forma nemișcată ce zăcea pe jumătate în valuri și pe jumătate în nisip, băștinașii s-au apropiat prevăzători, s-au oprit, au înaintat iarăși cu precauție și s-au aplecat pentru a o cerceta. Au icnit, când și-au dat seama că era leșul unuia dintre străinii care apăruseră dinspre miazăzi. Acesta purta doar o tunică brodată și bogat împodobită. Masca din aur, coiful și brățările dispăruseră însă fără urmă.

Cei prezenți la scena macabră s-au holbat înmărmuriți la trupul necunoscutului. Avea piele albă și păr bălai, spre deosebire de băștinașii cu piele oacheșă și păr negru ca pana corbului. Ochii săi albaștri rămăseseră deschiși. Dacă ar fi stat în picioare, i-ar fi depășit cu peste o jumătate de cap pe oamenii uluiți care-l priveau acum.

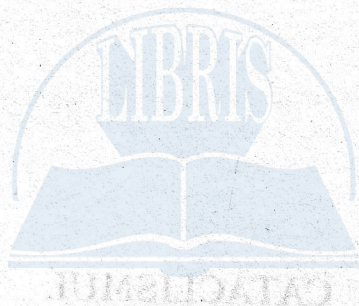
Tremurând de frică, ei l-au purtat la o pirogă și l-au coborât cu băgare de seamă înăuntru. Doi dintre bărbații cei mai curajoși au fost aleși să transporte corpul pe insulă. După ce au ajuns pe plaja acesteia, l-au așezat repede pe nisip și au vâslit cu iuteală înapoi spre țărmul de pe care porniseră. La mulți ani după moartea ultimului martor la evenimentul acela, scheletul înalbit de soare putea fi încă

zărit, parțial afundat în nisip, ca un avertisment morbid de a te feri de insulă.

Se zvonea că paznicul războinicilor de aur, jaguarul-șarpe înaripat, îi devorase pe curioșii care-i uzurpasera sanctuarul și nimeni n-a mai cutedat vreodată să-i trezească mânia, punând piciorul pe insulă. Aceasta a dobândit o aură stranie, aproape spectrală. A devenit un loc sacru, amintit numai în șoaptă, nițicând vizitat.

Cine fuseseră războinicii înveșmântați în aur și de unde veniseră ei? De ce navigaseră pe mare și ce făcuseră pe insulă? Martorii trebuieră să accepte doar ceea ce văzuseră — nici o explicație nu era posibilă. În absența răspunsurilor, s-au născut legende. Miturile au fost create și întreținute, atunci când un cutremur de proporții uriașe a distrus sătucurile de pe maluri. După cinci zile, când zguduirile au încetat în cele din urmă, marea dispăruse, lăsând în urmă doar un inel gros de scoici pe fostul țărm.

În scurt timp, intrușii misterioși au pătruns în tradiția religioasă și au devenit zei. De-a lungul timpului, poveștile despre apariția și dispariția lor fulgerătoare s-au amplificat, pentru ca în cele din urmă să pălească, rămânând simple crâmpene fantastice de folclor, transmise din generație în generație de oamenii care trăiau pe un țărm bântuit de fenomene neexplicate care pluteau aidoma fumului deasupra unui foc de tabără.

1 martie 1578

Coasta peruviană vestică

Căpitanul Juan de Anton, un castilian încrunțat, cu ochi verzi și barbă neagră ferchezuită, privi prin ochean spre corabia necunoscută care-l urma și ridică sprâncenele ușor surprins. „O întâlnire întâmplătoare, se întreba el, sau un atac plănuț din vreme?”

În ultima etapă a călătoriei dinspre Callao de Lima, de Anton nu se așteptase să întâlnească alte galioane pentru comori care să aibă destinația Panama, unde averea regelui urma să fie încărcată pe catări, pentru a fi transportată peste istm, iar apoi dincolo de Atlantic, în cuferele din Sevilla. Coca și grementul corăbiei străine care-l urma la aproximativ opt kilometri purtau semnele măiestriei constructorilor francezi de ambarcații. Dacă ar fi navigat spre Spania pe rutele comerciale din Marea Caraibilor, de Anton ar fi evitat contactul cu alte corăbii; totuși bănuielile sale se mai risipiseră puțin, când văzu pavilionul uriaș care fâlfâia la pupa pe un catarg înalt. Pe fundalul alb se distingea o enormă cruce roșie, stindard al Spaniei secolului al XVI-lea, ce flutura puternic în vânt. Cu toate acestea căpitanul se simțea oarecum neliniștit.

– Ce crezi despre ea, Luis? spuse Anton și se întoarse spre secundul și pilotul-șef Luis Torres.

– Prea mică pentru un galiun de lingouri, ridică din umeri Torres, un galițian înalt și bărbierit la sânge. Presupun

că-i un neguțator de vinuri pornit din Valparaiso, care merge, la fel ca noi, spre Panama.

– Nu crezi că s-ar putea să fie un dușman al Spaniei?

– Imposibil! Nici o corabie inamică n-a îndrăznit vreodată să încerce să treacă prin labirintul primejdios al strâmtorii Magellan, ocolind America de Sud.

– Fiindcă nu ne temem că ar fi francezi sau englezi, incuviința de Anton ușurat, haide să facem o voltă în vânt și să-i salutăm.

Torres transmise ordinul cârmaciului, care, de sub tendă ridicată pe puntea de deasupra, își urmărea ruta peste puntea tunurilor. Cârmaciul manevră prăjina verticală care pivota pe echea lungă ce rotea cârma și *Nuestra Señora de la Concepción*, cel mai mare și mai impunător galion de comori al Armadei din Pacific, se înclină spre babord și-și inversă cursul spre sud-vest. Cele nouă vele se umflară de la briza iute ce bătea dinspre uscatul aflat la est, care-i împinse masa de 570 tone cu viteza considerabilă de cinci noduri prin valurile înalte.

În ciuda liniilor maiestuoase, sculpturilor bogate și desinelor viu colorate de pe bordurile pupei înalte și de pe teugă, galionul nu era o corabie destinată promenadei. În stare foarte bună și extrem de stabilă, reprezenta cea mai robustă ambarcațiune oceanică din epoca sa și, dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut înfrunta cele mai bune vase de corsari pe care o națiune inamică le-ar fi trimis pentru a-i jefui comorile prețioase din cală.

La prima vedere, galionul părea o corabie de război amenințătoare, ticsită de armament; privit însă din interior, nu-și putea camufla adevăratul scop de ambarcațiune destinată negoțului. Punctele de artilerie aveau saborduri pentru aproape cincizeci de tunuri cu ghiulele de două kilograme, dar, amăgita de încrederea spaniolilor că Mările Sudului erau exclusiv teritoriul lor și de știința că nici una dintre

corăbiile lor nu fusese vreodată atacată sau capturată de un corsar străin, *Concepción* fusese înarmată ușor, cu numai două tunuri, pentru a-și reduce tonajul în vederea transportării unei încărcături masive.

Simțind că nava sa nu se găsea în pericol, căpitanul de Anton se așeză destins pe un scăunel fără spatează și continuă să privească prin ochean corabia ce se apropia cu repeziune. Nu s-a gândit nici o clipă ca, pentru orice eventualitate, să-și alerteze echipajul pentru luptă.

Nu avea preștiința și nici măcar vaga presimțire că nava spre care se întorcea ca s-o salute era *Golden Hind*¹, comandată de neobositul pirat englez Francis Drake, care de pe duneta lui se uita calm spre de Anton printr-o lunetă, cu ochiul rece al rechinului ce urmărește o dâră de sânge.

* * *

– Al naibii de frumos din partea lui că vine să ne întâmpine, mormăi Drake, un bărbat scund și tanțos, cu ochi ca două mărgelă, păr creț roșu-închis și cioc blond sub mustața lungă și răsucită.

– Măcar atât să facă după o urmărire de două săptămâni, replică Thomas Cuttill, căpitanul vasului *Golden Hind*.

– Așa-i, dar este o pradă ce merita osteneala.

Încărcată cu lingouri de aur și argint, cu un sipet de pietre prețioase, pânzeturi și mătăsuri valoroase, jefuite de pe cele douăzeci de nave spaniole capturate de când devenise prima corabie engleză ce naviga în Pacific, *Golden Hind*, numită anterior *Pelican*, spargea valurile ca un copoi pornit după o vulpe. Era o navă solidă și robustă, lungă de 31 metri și cu deplasament de 140 tone. Răspundea bine la manevrele cârmei și naviga excelent. Coca și catargele nu erau noi, dar, după o prelungită reechipare în Plymouth,

¹ „Caprioara de Aur“